

Sygn. akt IX Ga 386/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodnicząca: SSO Monika Kazubińska-Kręcisz

Sędziowie: SO Elżbieta Jakubiec

SR Zofia Tarkiewicz (del. do SO) – spr.

Protokolant: stażysta Elżbieta Zentar

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2014 roku w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 26 czerwca 2014 roku, sygn. akt V GC 624/13

I. apelację oddala;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda P. G. kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt IX Ga 386/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 czerwca 2014r. w sprawie sygn. akt V GC 624/13 Sąd Rejonowy w Siedlcach zasądził od pozwanego (...) SA w S. na rzecz powoda P. G. kwotę 1820,40zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26 lipca 2013r. do dnia zapłaty (pkt I wyroku), w pozostałej części powództwo oddalił (punkt II. wyroku) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 710zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt III wyroku).

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Rejonowy podał, że w pozwie z dnia 24 lipca 2013 roku powód P. G. wnosił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej (...) S.A. w S. kwoty 1.845 złotych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż podstawą roszczenia jest zawarta przez niego z właścicielem pojazdu marki F. o nr rej. (...) umowa przelewu wierzytelności przysługująca cedentowi w stosunku do pozwanej. Wierzytelność wynikała z tytułu odszkodowania za wynajmem auta zastępczego, z uwagi na uszkodzenie pojazdu użytkowanego przez cedenta w kolizji drogowej, której sprawcą była osoba posiadająca ubezpieczenie OC u pozwanej.

Pozwana (...) S.A.

w S. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa.

Pozwana zaprzeczyła wszelkim wnioskom i twierdzeniom powoda. Zakwestionowała zasadność wynajmu auta zastępczego przez okres 15 dni oraz stawkę stosowaną u powoda, a także podniosła nieważność umowy cesji jako dotyczącej wierzytelności przyszłej

Sąd Rejonowy ustalił, iż w dniu 27 maja 2013 roku miała miejsce kolizja drogowa w wyniku, której uszkodzeniu uległ pojazd marki F. o nr rej. (...). Sprawcą kolizji był kierujący samochodem, którego pojazd posiadał ubezpieczenie obowiązkowe OC w (...) S.A. w S.. Uszkodzony samochód poszkodowanego przyjęty został do warsztatu naprawczego w dniu 6 czerwca 2013 roku. Tego samego dnia poszkodowany zawarł z powodem umowę wynajmu samochodu zastępczego marki F. (...) i umowę cesji wierzytelności mocą, której cedent przeniósł na rzecz powoda wierzytelność obejmującą prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu auta zastępczego. Poszkodowany wynajmował pojazd zastępczy do dnia 21 czerwca 2013 roku. Poszkodowany dokonał zgłoszenia szkody

w (...) S.A. w S.. W dniu 24 czerwca 2013 roku powód wystawił fakturę nr (...) na kwotę 2.792,10 złotych brutto z tytułu najmu samochodu (faktura k. 31). Pozwana dokonała płatności kwoty 947,10 złotych z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Pozwana pozostałej płatności nie dokonała.

Sąd wskazał, iż powyższy stan faktyczny był pomiędzy stronami bezsporny.

Ważąc rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy uznał, że powództwo jest częściowo zasadne i zasługuje na uwzględnienie w części.

Podniósł, iż jak wynika z treści art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności.

Sąd wskazał, iż podstawą naprawienia szkody w niniejszej sprawie był art. 415 k.c. zgodnie, z którym kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia, a więc w konsekwencji zobowiązana do naprawienia szkody była osoba posiadająca ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym.

Pozwana przejęła na siebie obowiązek naprawienia szkody.

Sąd Rejonowy wskazał, iż zgodnie z treścią art. 19 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Podał także, iż sporny pomiędzy stronami pozostawał konieczny i ekonomicznie uzasadniony czas naprawy uszkodzonego pojazdu poszkodowanego oraz koszt dziennego najmu pojazdu zastępczego.

Sąd pierwszej instancji przy ustaleniu wysokości szkody powołał art.361 § 1 i § 2 k.c.

W celu ustalenia faktycznego czasu naprawy uszkodzonego samochodu oraz ustalenia średniej stawki najmu pojazdu w okolicy zamieszkania poszkodowanej Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego, z której wynikało, iż zasadny okres wynajmu pojazdu zastępczego wynosił 15 dni. Biegły wskazał, że warunkiem rozpoczęcia naprawy jest zatwierdzenie kosztorysu naprawy przez Towarzystwo (...). Biegły stwierdził również, iż średnia stawka za wynajem samochodu klasy niższej średniej (segment C) wynosiła 106 zł netto.

Sąd pierwszej instancji wskazał, iż w pełni podziela wnioski płynące z opinii biegłego, gdyż była ona jasna, pełna, spójna oraz szczegółowo uzasadniona. Biegły udzielił odpowiedzi na pytania zawarte w postanowieniu o powołaniu biegłego.

Odnosząc się do zastrzeżeń do opinii pełnomocnika pozwanego Sąd Rejonowy podniósł, iż do czasu zatwierdzenia kosztorysu przez ubezpieczyciela, który jest zobowiązany do naprawienia szkody, poszkodowany nie może rozpocząć naprawy pojazdu bowiem od stanowiska ubezpieczyciela co do zakresu uszkodzeń uznanych jako wynikające ze zdarzenia objętego ubezpieczeniem zależy czy poszkodowany będzie przywracał stan poprzedni, czy też nie, a w konsekwencji czy naprawi uszkodzony pojazd.

Sąd Rejonowy za biegłym uznał, za usprawiedliwiony czas najmu pojazdu wynoszący 15 dni, oraz stawkę dzienną wynoszącą 150 złotych netto zgodnie z przedstawioną fakturą VAT przez powoda oraz zgodnie z zawartą przez strony umową najmu pojazdu.

Sąd wskazał w tym miejscu, iż poszkodowanemu przysługuje prawo do wynajmu pojazdu zastępczego od dnia zgłoszenia szkody do dnia jej naprawienia.

Sąd podkreślił, że skoro czas naprawy pojazdu od dnia przyjęcia do warsztatu do zakończenia naprawy wynosił 15 dni – zgodnie z ustaleniem biegłego, a więc był tożsamy z tym co wskazał powód (15 dni), należało uznać ten czas za usprawiedliwiony co do najmu pojazdu zastępczego.

Uzasadniając wysokość przyjętej za zasadną stawki dziennej Sąd rejonowy wskazał, iż jak wynikało z treści umowy zawartej pomiędzy powodem a poszkodowaną w wyniku kolizji strony ustaliły jako cenę najmu za jeden dzień kwotę 150 złotych netto. Poszkodowany nie ma zaś obowiązku poszukiwać najtańszej wypożyczalni pojazdów, a wskazana w umowie stawka dzienna w kwocie 150 złotych, zdaniem Sądu nie była wygórowana.

Ponadto, w warunkach swobody i wolności działalności gospodarczej strony mogą według własnego uznania ustalać treść umowy, w tym również cenę najmu. Skoro stosowane przez powoda stawki najmu są akceptowane przez jego kontrahentów, a pozwana nie wykazała, że zastosowana stawka odbiegała od stawek stosowanych przez powoda w umowach z innymi podmiotami, to brak jest podstaw do twierdzenia, że są to stawki zawyżone.

W związku z powyższym w ocenie Sądu pierwszej instancji koszt najmu pojazdu zastępczego przez okres 15 dni winien wynosić 2767,50 złotych brutto (15 dni x 150 złotych x 23% Vat).

Pozwana dokonała płatności w kwocie 947,10 złotych. W związku z powyższym Sąd uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie co do kwoty 1820,40 złotych.

Natomiast Sąd Rejonowy oddalił powództwo co do żądanej kwoty 24,60 złotych z tytułu dostarczenia i odbioru pojazdu zastępczego, gdyż z umowy zawartej pomiędzy stronami nie wynika, jakoby wynajmujący mógł naliczać dodatkowe kwoty z tytułu dostawy i odbioru pojazdu poza siedzibą firmy. Powód w żaden sposób nie wykazał na jakiej podstawie dokonał obciążenia wynajmującego kosztami dostawy pojazdu i z czego wynika to obciążenie, jak również jego wysokość.

Ponadto Sąd Rejonowy oceniając dowód z zeznań świadka H. K., który potwierdził fakt zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego i wskazał, że pojazd zastępczy był mu niezbędny, dał wiarę zeznaniom świadka w całości, gdyż zeznania te były szczerze, logiczne spójne. Ponadto nie były w toku procesu kwestionowane.

Sąd Rejonowy podkreślił, iż nie podziela zarzutu pozwanej, że umowa przelewu wierzytelności była nieważna.

Podał, iż z treści umowy wierzytelności jednoznacznie wynikało, że cedent przelewa na rzecz cesjonariusza swoją wierzytelność – prawo do odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego – przysługującą cedentowi w związku ze szkodą z dnia 27.05.2013r. nr CA20- (...), wobec pozwanej. Według Sądu Rejonowego nie ma żadnego znaczenia, że powyższa wierzytelność nie została określona kwotowo bowiem zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez

zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Do skutecznego przeniesienia wierzytelności niezbędne jest jej określenie w taki sposób aby można było ją zindywidualizować na podstawie treści stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Sąd Rejonowy w tym miejscu powołał się na stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z dnia 5 listopada 1999 r. sygn. akt III CKN 423/98, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że skuteczne jest zbycie wierzytelności nieoznaczonej dokładnie w umowie przelewu wierzytelności, jeżeli można ją określić na podstawie treści stosunku zobowiązaniowego z którego wynika. Zawarta w umowie przelewu wierzytelność będąca jej przedmiotem została określona w taki sposób, że nie nastęrcza żadnych problemów jej zindywidualizowanie, a tym samym umowa ta jest ważna. Również nie ma żadnych przeszkód aby przenieść wierzytelność przyszlą.

Uzasadniając zasądzone odsetki ustawowe od należności głównej Sąd powołał się na art. 476 k.c. i 481 § 1 k.c.

Sąd pierwszej instancji podniósł przy tym, iż powód nie przedstawił żadnego, z którego wynikało by, z jaką datą pozwana została wezwana do zapłaty odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Jedyłą pewną datą była data decyzji pozwanej z dnia 25 czerwca 2013 r. o przyznaniu odszkodowania. Z uwagi, że pozwana winna zlikwidować szkodę w terminie 30 dni według Sądu Rejonowego odsetki należały się powodowi od dnia następnego po upływie terminu do likwidacji szkody tj. od dnia 26 lipca 2013 r.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł zgodnie z treścią art. 98 § 1 kpc, wskazując, iż na koszty procesu zasądzone od pozwanego na rzecz powoda w kwocie 710zł, składają się opłata wniesiona przez powoda w wysokości 93 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 617 złotych ustalone na podstawie § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013r., poz.461 t.j.) wraz z opłatą od pełnomocnictwa.

Od powyższego orzeczenia apelację złożył pozwany (...) S.A. w S. , zaskarżając wyrok w części , to jest w zakresie punktu I. wyroku oraz punktu III. wyroku.

Pozwany wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa, względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w tym zakresie oraz wniósł o zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego , w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Ponadto pozwany wniósł o przeprowadzenie dowodu z wydruku ze strony internetowej serwisu (...) S.A. na okoliczność ustalenia godzin pracy warsztatu naprawczego.

Zaskarżonemu orzeczeniu pełnomocnik pozwanego zarzucił:

1) naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 659 § 1 k.c. poprzez uznanie, iż umowa najmu pojazdu zastępczego zawarta między Powodem oraz H. K. jest ważna, gdyż strony prawidłowo ustaliły stawkę czynszu najmu i określiły, że najemca będzie zobowiązany do jego zapłaty, podczas gdy z przesłuchania świadka H. K. jednoznacznie wynika, iż otrzymał on informację, że „koszty najmu pokryje ubezpieczyciel”,

2) naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art.231 k.p.c. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego i uznanie, iż uszkodzenia samochodu F. (...) o nr rej. (...) uniemożliwiały jego użytkowanie do momentu należytego zorganizowania naprawy (przyjęcia przez Pozwaną odpowiedzialności za szkodę, zatwierdzenia kalkulacji naprawy, zamówienia i dostarczenia części zamiennych), podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób jednoznaczny wynika, iż poszkodowany użytkował pojazd F. (...) o nr rej. (...) od dnia zaistnienia kolizji do dnia rozpoczęcia naprawy i rozpoczęcia najmu samochodu zastępczego;

3) naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 361 § 1 k.c. poprzez bezzasadne uznanie, iż Pozwana ponosi odpowiedzialność za okres 15 dni najmu pojazdu zastępczego, podczas gdy w adekwatnym związku przyczynowo-skutkowym z doznaną szkodą pozostaje jedynie okres 5 dni najmu samochodu zastępczego, a ponadto poprzez

nieuprawnione stwierdzenie, iż pozwana odpowiada za uzasadnioną zwłokę zakładu naprawczego wynikającą z oczekiwania na zatwierdzenie kalkulacji naprawy przez Pozwaną, mimo że przedmiotowa naprawa powinna zostać rozpoczęta bezpośrednio po przyjęciu uszkodzonego pojazdu do warsztatu, zaś przesłanie kosztorysu do weryfikacji nie może być traktowane jako wezwanie do dodatkowych oględzin;

4) naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, nie zaś swobodną ocenę materiału dowodowego poprzez bezzasadne uznanie, iż uzasadniony okres najmu samochodu zastępczego wynosił w przedmiotowej sprawie 15 dni, chociaż ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w jednoznaczny sposób wynika, iż niezbędny czas do naprawy nie powinien przekroczyć 5 dni;

5) naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie faktu, iż zakład (...) S.A. w S., w którym naprawiany był samochód F. (...) o nr rej. (...), jest otwarty od poniedziałku do soboty, podczas gdy w opinii biegłego za zasadny okres przestoju pojazdu uznane zostały 8 i 15 czerwca 2013 r.;

6) naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 233 k. p. c. w zw. z art. 278 k. p. c. poprzez uznanie, iż dzienna stawka najmu pojazdu zastępczego wskazana na fakturze wystawionej przez Powoda wynosząca 150 zł netto zasługuje na uwzględnienie, kiedy w rzeczywistości biegły w swojej opinii w sposób jednoznaczny i wyraźny wskazał, iż średnia stawka najmu pojazdu F. (...) w czerwcu 2013 r. na rynku (...) wynosi 106 zł netto;

7) naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 357 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c. poprzez uznanie, że odpowiedzialność Pozwanej ustalana może być według dowolnie stosowanych stawek najmu samochodu zastępczego, podczas gdy pozwana odpowiada wyłącznie według cen średnich stosowanych za danego typu usługi;

8) naruszenie prawa materialnego a mianowicie art. 481 § 1 k. c. w zw. z art. 455 k. c. poprzez zasądzenie odsetek od uwzględnionej w wyroku kwoty od terminu 30 dni od dnia następnego po upływie terminu do likwidacji szkody, podczas gdy w rzeczywistości ewentualne odsetki powinny zostać liczone od dnia wyrokowania w I Instancji.

Pełnomocnik powoda w dniu 1 października 2014r. wniósł odpowiedź na apelację, w której domagał się oddalenia apelacji w całości i zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego za II instancję według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzuty apelacji nie są zasadne i nie mogą skutecznie podważyć trafności zaskarżonego rozstrzygnięcia, które odpowiada prawu.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy oraz przeprowadzona przez ten Sąd ocenę prawną.

W pierwszej kolejności rozważenia wymaga zgłoszony zarzut naruszenia prawa procesowego - art. 233 § 1 kpc oraz 233 § 1 kpc w zw. z art. 231kpc oraz 233§ 1 kpc w zw. w zw. z art. 278kpc bowiem oceny zarzutu naruszenia prawa materialnego dokonuje się w świetle prawidłowo dokonanych ustaleń stanu faktycznego.

Zgodnie z przepisem art. 233 § 1 kpc sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Wyrażona w powołanym przepisie zasada swobodnej oceny dowodów w żadnym wypadku nie może oznaczać oceny dowolnej, naruszającej podstawowe zasady logiki i doświadczenia życiowego pomijającej dowody zgromadzone w danym postępowaniu, jednakże skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia tej zasady wymaga wykazania, że określone fakty ustalone przez sąd nie wynikają z dowodów, na które sąd powołuje się bądź pozostają w sprzeczności z dowodami, które sąd w sposób sprzeczny z art. 233 § 1 kpc uznał za niewiarygodne, bądź że sąd oparł się na dowodach, które ocenił wadliwie za wiarygodne bądź przeprowadzonych w sposób nieprawidłowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2002 r., I CKN

132/01, LEX nr 53144). Przyjmuje się zatem, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNP 2000/17/655).

Sąd II instancji może zakwestionować dokonaną ocenę materiału dowodowego sprawy jedynie wtedy, gdy jest ona nielogiczna i sprzeczna z pozostałym w sprawie materiałem dowodowym (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 18 maja 2010 r. I ACa 210/10, LEX nr 612294).

I tak odnośnie zarzutu naruszenia prawa procesowego art. 233§ 1 kpc poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego i przyjęcia, iż uzasadniony okres najmu samochodu zastępczego, to 15 dni, chociaż ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że niezbędny czas naprawy nie powinien przekraczać 5 dni oraz poprzez pominięcie faktu, że zakład (...) S.A. w S. pracuje od poniedziałku do soboty, a także poprzez przyjęcie, że uszkodzenia samochodu poszkodowanego uniemożliwiały jego użytkowanie do momentu należytego zorganizowania naprawy, podczas, gdy z materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż poszkodowany użytkował pojazd od dnia zaistnienia kolizji do dnia rozpoczęcia naprawy i zawarcia umowy najmu samochodu zastępczego, to zdaniem Sądu Okręgowego nie nastąpiło naruszenie przez sąd Rejonowy przepisów postępowania procesowego.

Sąd Rejonowy zasadnie przyjął, zgadzając się ze stanowiskiem biegłego w opinii, że uzasadniony czas naprawy pojazdu winien wynieść 15 dni, właśnie ze względu na doliczenie czasu oczekiwania przez zakład naprawczy na akceptację kosztorysu naprawy przez pozwanego, gdyż całkowita akceptacja tego kosztorysu uzasadnia rozpoczęcie przez Zakład procesu naprawy poprzez zamówienie części zamiennych, co w tym wypadku nastąpiło w dniu 14 czerwca 2013r., a więc bez zbędnej zwłoki, bo właśnie 14 czerwca 2013r. pozwany potwierdził kosztorys naprawy zakładu naprawczego.

Wskazać należy, w tym miejscu, że obowiązek współdziałania ubezpieczyciela z poszkodowanym lub jego następcą prawnym wywodzi się z ogólnych zasad regulujących likwidację poniesionej szkody, a więc z art. 361 kc i art. 363 kc. Ubezpieczyciel ma obowiązek nie tylko wypłacić odszkodowanie, ale też określić je w wysokości zgodnej z omawianym przepisem i przyznać w czasie odpowiednim, tj. zgodnie z art. 817 § 1 kc. Decyzje ubezpieczyciela w oczywisty sposób determinują dalsze czynności poszkodowanego, który dysponując określonym świadczeniem dokonuje wyboru w zakresie zakresu i sposobu przeprowadzenia naprawy. Trudno w tych okolicznościach uznać, że oczekiwanie na akceptację kosztorysu przez Zakład naprawczy, który przejął na siebie również ciężar tymczasowego poniesienia kosztów związanych z naprawą, nie były uzasadnione i pozostawały poza normalnym związkiem przyczynowym ze zdarzeniem ubezpieczeniowym wywołującym szkodę.

Niezasadny jest także zarzut błędnej oceny materiału dowodowego poprzez uznanie przestoju pojazdu w warsztacie za usprawiedliwiony w dniach 8 i 15 czerwca 2013 r., z tego względu, iż zakład (...) S.A. pracuje w soboty i pominięcie tego faktu przez Sąd. To zdaniem Sądu Okręgowego jest on niezasadny, sam pozwany w toku postępowania przed Sądem I instancji nie podnosił żadnych zastrzeżeń z tego tytułu, nawet po opinii biegłego, nie wykazywał także, że zakład pracował w soboty i w jakim zakresie był czynny. Zarzut podniesiony dopiero na etapie odwoławczym jest, spóźniony w rozumieniu art. 207§ 6 kpc i art. 368 § 1 pkt 4 kpc. Dlatego też Sąd Okręgowy oddalił wniosek pozwanego w tej kwestii złożony na etapie postępowania apelacyjnego jako wniosek spóźniony, ale i nieprzydatny do sprawy. Choćby z tego względu, iż naprawa rozpoczęła się po akceptacji kosztorysu 14 czerwca 2013r., a więc data 8.06.2013r. nie miała znaczenia, jak i sobota 15 czerwca 2013r., gdyż w tym czasie po zamówieniu części dzień wcześniej zakład naprawczy po prostu na te części oczekiwał.

Podobnie prawidłowo ocenił Sąd Rejonowy fakt podnoszony przez pozwanego, iż poszkodowany korzystał z uszkodzonego samochodu przed oddaniem go do naprawy w dniu 6 czerwca 2013r. tak więc niezasadny jest czas najmu w okresie od 6 czerwca 2013r. do 14 czerwca 2013r., bo pozwany mógł jeździć uszkodzonym samochodem. W tym wypadku Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko Sądu pierwszej instancji poparte opinią biegłego,

który wyraźnie stwierdził, iż uszkodzenia pojazdu były tego rodzaju, że uniemożliwiały poruszanie się uszkodzonym samochodem. Zaś używanie przez poszkodowanego uszkodzonego samochodu, który nie nadawał się do jazdy z powodu uszkodzeń, nie ma w tym wypadku znaczenia dla oceny stanu faktycznego.

Sąd Okręgowy nie zgadza się także z zarzutem naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art.233kpc w zw. z art. 278kpc poprzez pominięcie w tej kwestii dowodu z opinii biegłego i uznanie za zasadną stawki wynikającej z faktury za najem pojazdu wystawionej przez zakład naprawczy, to jest stawki wynoszącej kwotę 150zł netto dziennie.

Należy wziąć pod uwagę, że pozwany ubezpieczyciel na etapie postępowania likwidacyjnego sam uznał i przyjął przy ustaleniu odszkodowania za najem pojazdu zastępczego stawkę 150zł netto dziennie i przy przyjęciu takiej stawki wypłacił odszkodowanie redukując jedynie ilość dni zasadnego według niego najmu pojazdu.

Tak więc ubezpieczyciel ocenił, że przyjęta przez ten zakład stawka nie odbiega rażąco od stawek obowiązujących w wypożyczalniach na terenie województwa (...).

Natomiast Sąd zlecił biegłemu sporządzenie opinii w zakresie tezy dowodowej przedstawionej przez pozwanego na okoliczność ustalenia przez biegłego średniej dziennej ceny najmu pojazdu klasy F. (...), a zdaniem Sądu Okręgowego opinia w tym zakresie, to jest ustalenia średniej ceny dziennej najmu nie jest przydatna do rozstrzygnięcia, tak więc prawidłowo Sąd Rejonowy, w tym zakresie nie oparł się na opinii biegłego. Przyjmując dzienną stawkę za wynajem, tak jak w wystawionej fakturze przez warsztat i, która w postępowaniu likwidacyjnym zaakceptował pozwany.

Sąd Okręgowy podziela w tym miejscu stanowisko Sądu Rejonowego, iż poszkodowany nie ma obowiązku ustalania średniej ceny za najem i w dalszej kolejności poszukiwania wypożyczalni, która za tę średnią kwotę wynajmie mu pojazd zastępczy. W tym miejscu należy wskazać także na niezasadność zarzutu dotyczącego naruszenia prawa materialnego – art.357kc w zw. z art.361§ 1kc, gdyż zdaniem Sądu Okręgowego art.357kc dotyczący świadczenia rzeczy oznaczonych co do gatunku nie może mieć zastosowania przy obowiązkach zobowiązanego do świadczenia z umowy najmu pojazdu zastępczego.

Przechodząc do dalszych zarzutów naruszenia prawa materialnego, to jest art. 361 § 1kpc, to jak wynika z prawidłowo dokonanej przez Sąd rejonowy oceny dowodów i ustaleń poczynionych na podstawie wskazanych dowodów, odszkodowanie za zasadny okres najmu 15 dni niewątpliwie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę, tak więc nie doszło do naruszenia w tym względzie prawa materialnego.

Nie został także naruszony art. 659§ 1kc. Podważanie na etapie postępowania sądowego ważności umowy najmu pojazdu zastępczego w sytuacji, gdy pozwany nie miał żadnych wątpliwości co do jej ważności w postępowaniu likwidacyjnym jest niekonsekwentne i nieracjonalne. Tym bardziej, że z treści umowy najmu wynika, iż w § 4 umowy strony ustaliły stawkę dzienną najmu i sposób zapłaty. Umowa ta zawiera wszelkie essentialia negotii umowy najmu z art. 659 kc. Zaś przekonanie świadka, iż koszty najmu pokryje ubezpieczyciel było uzasadnione zawartą jednocześnie z umową najmu pojazdu – cesją wierzytelności mu przysługującej wobec ubezpieczyciela z tytułu wypłaty odszkodowania.

Całkowicie jest niezasadny zarzut naruszenia art.481 § 1 kc, gdyż zdaniem pozwanego Sąd Rejonowy winien zasądzić odsetki od dnia wydania wyroku. Takie stanowisko pozwanego nie zostało niczym poparte i nie znajduje żadnych podstaw. Sąd Rejonowy z korzyścią dla pozwanego zasądził odsetki od należności głównej dopiero po upływie 30 dni od decyzji wydanej przez ubezpieczyciela, w tym względzie. W aktach bowiem znajduje się wezwanie do zapłaty kosztów z tytułu najmu pojazdu z datą wcześniejszą niż decyzja ubezpieczyciela, a ponadto w sytuacji, gdy wniosek o odszkodowanie z tytułu kosztów najmu został zgłoszony w trakcie postępowania likwidacyjnego, to zdaniem Sądu na tym etapie będzie miał zastosowanie art. 817 § 2 kc i termin 14 – dniowy na spełnienie świadczenia przez ubezpieczyciela.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił należne powodowi odszkodowanie.

Sąd Okręgowy uznając wyrok Sądu Rejonowego za prawidłowy i odpowiadający prawu oddalił apelację powoda na podstawie art. 385 k.p.c

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego oparto na art.98 § 1 i §3 kpc.